

Из новије енглеске поезије

ГРЕВЛ ЛИНДОП
(1948)

ОВИДИЈЕ У ИЗГНАНСТВУ

На предстражама лошег језика
Живео сам у последње време. Ове варварске провинције:
најгоре вино у царству, без књига, и најодвртнија
клима. Мало знам о таквој
граматици као што је овде, кад затреба
да упутим у посао слуге. Његово Царско Величанство
се неће занимати. Песма неће бити довољна
за ову хладноћу што допире до кости, остаје само
смрт, или самоћа. Као провинцијалцима,
таквим стварима је нужно физичко насиље
да би их учинило разумљивима. Мукање
ових говеда изражава их много тачније.

А што се тебе тиче, Јулија, ако очекујеш песму,
можеш ићи цару и нека те он
милује ласкавим хексаметрима.

Стварнији од сваке песме коју бих могао испевати
јесу снови о теби који ме муче
ноћима, и цеде ме до сува, тело и дух.

А то ти не могу послати, најдража.

БАРТОЛОМЈУ КВИН
(1948)

УСАМЉЕНИ СТАНАР

Усамљени станар
који сваког јутра иде на посао
и закључава своја врата,
долази кући свако вече
и откључава своја врата
и закључава их поново кад је унутра,

седа на свој кревет
пуни своју губицу паштетом од лососа
и чајем
и мисли:
„Ту сам, дакле, на низбрдици
педесетих година, и никад
нисам имао жену у кревету,
увек сам у соби, сам са собом,“
тако, овај усамљени станар
премишљајући,
одлучио је да сиђе до стана испод њега
са чврстом намером
да силује
чулну стриптизету
која живи тамо
између тачака,
јер мислио би да би то пре била
девојчура него нека невина крава
која би могла то да не жели
и да га прода пајканима.
Прошавши свој пут
кроз облаке мириса,
смрада фиксера за косу
који су измилели испод њених врата,

он, усамљени станар
прави улазак мушког сјаја
стојећи на дохват врата
његове панталоне се сјаје од зноја
са идејом да ће оне
утопити свој зној
у неизазваној раскалашности
животињске страсти,

али,
он налази на ормару за одело
кратко обавештење написано лаком за нокте,
које каже „отишла на партију секса
враћам се за петнаест минута, воли те Лулабела.“

Он, усамљен разочарани станар,
деморалисан у снажној жељи
одлази опустошен у срцу,

одицуња се назад на своје место
мислећи колико је близу био до
остварења себе као мушкарца,
размишљао је скоро са поносом
како је био одлучан

да учини нешто пре но што постане леш,

и он, усамљени станар,
у међувремену је разматрао
идеју да упадне у њену собу
набрекао од хомосексуалне страсти
кад се Лулабела врати —
ништа, нити га ишта
може зауставити сада,

и затвара своја врата
иза себе,
и закључава их,
и сав пун изненадног
осећања како је силовит човек
он уствари.

Превоо Драгослав Марковић